

Birmovanie je vysviackou kresťana za Kristovho apoštola.

Čo všetko sa nám vynorí v hlave, keď sa povie slovo birmovka? Sviatočné alebo biele šaty, biskup, slávnostný obed ... Tí uvedomelejší si azda spomenú aj na to, že ide o prijatie Ducha Svätého alebo o sviatosť kresťanskej dospelosti. Je to teda sviatosť, ktorá dopĺňa sviatosť krstu a prehĺbuje jeho účinnosť. Keď apoštoli boli v Jeruzaleme, dopočuli sa, že Samária prijala Božie slovo, vyslali k nim Petra a Jána. Oni tam zašli a modlili sa za nich, aby dostali Duch Svätého. Potom na nich vložili ruky a dostali Ducha Svätého. Kristus pred odchodom prisľúbil, že pošle apoštolom aj ostatným, ktorí v neho uveria, Tešiteľa, Ducha pravdy, ktorý apoštolov uvedie do plnej pravdy. Apoštoli až do Turíc boli ešte vždy len deťmi, aj oni museli dozrieť na dospelých kresťanov. Dozreli v deň Turíc, keď na nich zostúpil Duch Svätý v podobe ohnivých jazykov. A posilnení mocou začínajú verejne hlásať Krista. Sviatosť birmovania nás robí dospelými údmí mystického tela, vyzbrojuje nás poznaním, Kristovou pravdou a odvahou vyznávať ho a ohlasovať. Birmovaním sa ako príslušníci bojujúcej Cirkvi stávame zodpovednými za šírenie Kristovho kráľovstva na zemi. Kto prijal túto sviatosť, spolu s ňou prijal aj zodpovednosť za šírenie evanjelia v prostredí, v ktorom žije. Z tohto všetkého vyplýva, že sviatosť birmovania by sme mali prijať až vtedy, keď sme schopní uvedomiť si zodpovednosť a povinnosti, ktoré berieme na seba jej prijatím. Pri sviatosti birmovania dostávame veľa milostí ale aj darov. Dary Ducha Svätého dávajú duši jemnosť pre Boha, vnímavosť pre jeho hlas, pre jeho ruku a jeho vôľu. Dary Ducha Svätého sú dispozície, trvalé vlastnosti, ktoré Boh vlieva do duše, a tie ju pozdvihujú, aby ľahšie a ochotnejšie poslúchala vnuknutia a podnety Ducha Svätého. Dary sú vlastne len prejavmi, lúčmi Ducha Svätého, lebo on sám je Darom.

Dar múdrosti - je to nadprirodzená vliata schopnosť správne chápať zmysel života a vzťah človeka k Bohu. Človek obdarený týmto darom v Bohu vidí pôvodcu všetkých stvorených vecí a svoj cieľ. Týmto darom Duch Svätý osvecuje a zdokonaľuje v nás čnosť viery.

Dar rozumu - je to dar, ktorým sa osvecuje náš rozum, aby sme ľahšie a hlbšie poznávali pravdy Božieho zjavenia. Obsah tohto daru je väčší, širší a vznešenejší, lebo sa nevzťahuje len na tvory a ich vzťah k Bohu, ale na všetky pravdy Božieho zjavenia. Dar rozumu pôsobí, že aj tí najjednoduchší ľudia vedia chápať Božie pravdy.

Dar rady - tento dar v nás zdokonaľuje čnosť opatrnosti. Dobrá rada je nad zlato, je potrebná aj vo svetských záležitostiach, no

najmä v duchovných. Mnoho krát stojíme pred dilemou: Čo si vyvoliť? Nielen kresťan sa rozhoduje pre pozemské výhody za cenu ohrozenia viery a stratu charakteru. Pán Ježiš, na ktorom spočíval Duch Svätý, si vedel poradiť aj ako človek vo všetkých neriešiteľných okolnostiach. Keď sa ho farizeji a zákonníci pýtali či podľa zákona majú ukameňovať ženu - hriešnicu, odpovedal: „Kto, z vás je bez hriechu, nech prvý hodí do nej kameň.“ a žene povedal: „Chod' a viac nehreš.“

Dar sily - tento dar posilňuje našu vôľu, zveľaďuje v nás mravnú čnosť zmužilosti. Nieкто môže byť telesne silný, ale duchovne je slaboch, a zasa naopak. Kristus od nás žiada určitý stupeň hrdinstva, preto nám dáva Ducha sily. Dar sily potrebuje zvlášť mladý človek, veď musí bojovať proti pokušeniam tela, sveta a diavla. Apoštoli naozaj prejavili dar sily Ducha Svätého svojou neohrozenosťou vo viere a v ohlasovaní Ježiša Krista. Panna Mária v sile Ducha Svätého stála pri Ježišovom kríži. Veľkú silu potrebujú aj chorí, aby znášali s kresťanskou trpezlivosťou utrpenia na vlastnom tele.

Dar poznania - tento dar prenáša múdrosť a rozumnosť do praktickej polohy, zdokonaľuje v nás čnosť lásky k Bohu a k blížnemu a robí nás schopnými poznať a okúsiť Božie skutočnosti v ich najhlbších základoch a príčinách. Tento dar viac pôsobí na srdce ako na rozum, tak sa ľahšie a bližšie dostaneme k Bohu láskou ako len chladným rozumom. Osvietení týmto darom poznáme Kristovu lásku, presahujúcu každé poznanie a dosahujeme bohatstvo plného chápania a poznania Božieho tajomstva a poznania. Človek obdarený darom poznania má teda osobitnú schopnosť poznávať a konať, čo slúži na Božiu slávu, na spásu seba i blížneho.

Dar nábožnosti - tento dar zdokonaľuje v nás mravnú čnosť spravodlivosti a čnosť nábožnosti a modlitby. Vedie nás k Bohu v synovskej dôvere, láske a nežnosti. Posilnení týmto darom uznávame Boha nielen za svojho najvyššieho Pána, ale za svojho nebeského Otca, ktorý s láskou hľadá na nás a ku ktorému sa môžeme vždy s dôverou obrátiť so slovami: Otče náš....

Dar bázne pred Bohom - tento dar zdokonaľuje v nás čnosť nádeje. Bázeň pred Pánom, to nie je strach otrocký, ale synovský, totiž, že sa bojíme uraziť Božiu veľbu a stratiť Božiu milosť. Nešťastím mnohých aj veriach je, že sa neboja hriechu alebo nepokladajú hriech za niečo hrozné. U mnohých sa stráca pocit viny. A to je veľmi nebezpečné. Veď ide o večnú spásu.

Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár

R: Budem bývať v dome Pánomom mnoho a mnoho dní.

- 1 Pán je môj pastier, nič mi nechýba: *
pasie ma
na zelených pašienkach.
- 2 Vodí ma k tichým vodám, *
dušu mi osviežuje.
- 3 Vodí ma po správnych chodníkoch, *
verný svojmu menu.
R.
- 4 I keby som mal ísť tmavou dolinou, †
nebudem sa báť zlého, *
lebo ty si so mnou.
- 5 Tvoj prút a tvoja palica, *
tie sú mi útechou.
R.
- 6 Prestieraš mi stôl *
pred očami
mojich protivníkov.
- 7 Leješ mi olej na hlavu *
a kalich mi naplňaš
až po okraj.
R.
- 8 Dobrota a milosť
budú ma sprevádzať *
po všetky dni môjho života.
- 9 A budem bývať
v dome Pánomom *
mnoho a mnoho dní.
R.

Pozvanie na svadbu

Toto Ježišovo podobstvo o svadbe kráľovho syna sa často porovnáva s jeho verziou v Lukášovom evanjeliu (14, 16 – 24), ktorá je naozaj realistickejšia. Matúšova verzia vyznieva oveľa tvrdšie. Ťažko si vieme predstaviť, že by niekto mohol zabíjať tých, ktorí opakovane prinášajú pozvanie na svadbu, že kráľ počas prípravy svadby vysielal vojsko proti nim, vrahov zahubil a ich mesto podpálil, a potom ďalej pokračoval v príprave svadby.

Takisto spôsobuje ťažkosti aj záver podobenstva, v ktorom kráľ objaví medzi hosťami človeka bez svadobného rúcha a vyhodí ho von. Osud toho nešťastníka v nás vzbudzuje skôr súcit než pohoršenie nad tým, v akom stave sa tam ocitol. Jedno z vysvetlení vraví, že je lepšie oba príbehy oddeliť a vysvetľovať nezávisle, aby sa zachoval zmysel oboch. (Napokon, liturgia tiež umožňuje vziať skrátenú verziu, bez tejto druhej časti.)

Ale kontext, do ktorého evanjelista Matúš toto podobstvo zasadil, nasvedčuje, že ho chcel práve takto. Odznelo z Ježišových úst už v Jeruzaleme ako posledné v poradí troch ostro ladených podobienstiev. Všetky boli adresované primárne veľkňazom a starším ľudu. Prvé bolo o dvoch synoch, ktorých otec posielal pracovať do vinice; pri ňom Ježiš označil náboženských vodcov národa za horších, ako boli mýtnici a neviestky. Druhé bolo o vraždiacich najomníkoch vo vinici, spojené s varovaním, že im sa Božie kráľovstvo vezme a dá iným. A posledné je toto, v ktorom odmietnutie Božej iniciatívy bolo predstavené ako urážka Boha, ktorý si vyvolil ich národ ako svoju snúbenicu. Prví kresťania, najmä židovského pôvodu, videli v tomto podobenstve už zreteľne naplnený osud Jeruzalema v roku 70 po Kristovi, pri ktorom došlo k veľkému vraždeniu a vypáleniu mesta Rimanmi.

Zaujímavé je však aj to, ako je v týchto podobenstvách predstavený Boh – najprv ako otec, potom ako majiteľ, napokon ako kráľ. Ako Otec dáva deťom život, no rešpektuje ich slobodu. Ako majiteľ vinice im zveruje zem s jej dobrami. A ako zvrchovaný vládca ich pozýva na kráľovskú svadbu svojho Syna.

Tie prvé pozvania na svadbu sa naozaj vzťahovali predovšetkým na duchovné authority židovského národa, ktoré odmietli najprv prorokov a potom aj apoštolov. Tretie pozvanie sa vzťahuje na nás, ktorí sme boli pozbieraní z ciest, zlí aj dobrí. No nestačí len prijať pozvanie (byť pokrstený), nestačí vraviť len „Idem, Pane!“. Treba si aj obliecť nové rúcho, rúcho spásy. To si však vyžaduje pokorne priznať pred Bohom svoju nahotu a biedu, aby nás on mohol zaodiť. Nezáleží na minulosti (hosťami sú dobrí aj zlí), záleží na tom, ako odpovedáme na Božiu iniciatívu tu a teraz.

Pozvanie do Božieho kráľovstva je pozvaním na svadbu. Svadba je účasťou na láske. To rúcho nám bolo darované z lásky a je možné si ho udržať len láskou. (O tom však viac povie ďalšia nedeľa.)

Ján Víglaš

Mesiac október je mesiacom posvätného ruženca. Od 1. októbra až do 2. novembra vrátane sa vo všetkých farských kostoloch alebo verejných kaplnkách modlíme posvätný ruženec, mariánske litanie a modlitbu K tebe sa utiekame, svätý Jozef, vo svojich súženiach ...

(Ex decreto Leonis Pp. XIII, 20 augusti 1885, 26 augusti 1886 et 15 augusti 1889; Decr. S. R. C. diei 3 maii 1960).

Blahoželanie k birmovke

Pozorujeme, že každý človek túži po šťastí. Všetci chcú byť čo najrýchlejšie bohatí, úspešní a vážení. Šťastie vie prísť niekedy rýchlo a „nezaslúžene“. To si myslia prinajmenšom tí, ktorí doteraz nevyhrali v lotérii.

Za prvým šťastím stojí vždy viac či menej námahy, a pritom samotné bohatstvo, samotná česť a povest' nerobia ešte človeka šťastným. To, čo človek potrebuje, je vnútorná radosť - vedomie toho tajomného, čo nazývame večnosť. Potrebuje poznávať cestu a cieľ života.

Dni ako prvé sväté prijímanie a birmovka sú mílniky v našom živote. Poukazujú na to, aké úlohy sme v kresťanstve na seba prevzali. Máme byť svedkami radosnej zvesti, svedkami našej viery. K tomu nás pobáda tento deň, táto slávnosť.

Želám ti dary Ducha Svätého.

Želám odvahy k viere.

Želám ti Božie požehnanie a Božiu silu dnes i po všetky dni tvojho života.

Adalbert L. Balling „Blahoželám“

Sväté omše v 28. týždni cezročného obdobia - (A)

10.X. pondelok « Missa Tridentina »

18.00 *nebude*

11.X. utorok

18.00 *Za Ľ Jozefa a Máriu Mizerových*

12.X. streda

18.00 *Za Ľ Františka Svrčka*

13.X. štvrtok

18.00 *Za Ľ Štefana Fajkusa, manželku a deti*

14.X. piatok

18.00 *Za Ľ Karola Pešku (30. deň)*

15.X. sobota

8.00 *Za Ľ Štefana Plevčíka a rodičov*

16.00 *Sobáš bez omše (Dušan Kulifaj a Beáta Keráková)*

Upratovanie kostola č.d. 126 - 150

16.X. 29.nedeľa cezročného obdobia - (A)

8.00 *Za Ľ Imricha a Štefaniu Fabiankovičových*

Lektori: Blahová, Hrdlovičová

10.00 *Na poďakovanie za dar dieťaťa*

Lektori: Kuric, Polakovič

Liturgický kalendár

10.X. pondelok	sv.František Borgiáš, sv.Daniel
11.X. utorok	Bl. Ján XXIII, pápež
12.X. streda	sv. Maximilián, biskup, sv.Serafín, rehoľník
13.X. štvrtok	sv.Koloman, sv.Eduard, kráľ, mučeník
14.X. piatok	Kalixt I., pápež a mučeník
15.X. sobota	sv.Terézia od Ježiša, panňa a učiteľka Cirkvi

Ak sa možno zmýliť v povolani, v zamestnaní, možno sa zmýliť v povolani k manželstvu alebo vo voľbe partnera.

My len konštatujeme fakt mnohých rozbitých manželstiev, ale nemáme pre nich riešenie. Máme právo žiadať celoživotnú obeť? Vždy viac trpí prvá stránka ako druhá. Nehovorím o vine. Ak je veriaci, domáha sa stretnutia s Kristom, nášho spoločenstva. Môžem ich odohnať?

Veľa sa písalo o tom Kristovom „kto prepustí...“. Ideál trvalého zväzku musí ostať. Tak ako ideál predmanželskej čistoty. Ale čo s tými, čo ten ideál splnia?

Čo by robil Kristus?

To „služobníci neužitoční“ by malo byť moje hlboké presvedčenie. Zlyhali sme a zlyhávame stále. Zapríčiňujeme veľa bolesti, smútku a sklamania. Boh zaiste dosiahne svoj cieľ. Kresťanstvo sa nestratí. Len veľké zástupy sa našou vinou vydajú na zlé cesty. Najlepšie to vidím na susedoch. V mene Božom, vedomí si svojej dôstojnosti, likvidujú kedysi kvitnúce náboženské obce. „Robíme, čo sa dá“, „to je všade tak, aj na Západe, kde je sloboda“ a výhovoriek je nekonečný rad. „Lúto mi je zástupov“, stále sa to opakuje s našou neschopnosťou pochopiť a žiť Krista. V troskách aprílového súmraku zabitý Kristus leží. A ticho jeho mlčania bude znieť ako zvony na tvoj hrob.

Veľká noc. Ako ju premietnuť do celého roku? Ako zápas človeka, ktorý sa vyznamenáva v malom, že premieňa pár desiatok kilogramov hmoty na duchovné telo.

Aj tak vrátiš zemi, čo si si vypožičal, len medzitým narastie čosi nové.

Život je zázrak Boží. Ak na tejto zemi za pár desiatok rokov dokážu ľudia, čo si život nepobabrujú, vybudovať pekné dielo, tam to bude ešte skôr možné.

Stále prehlbovať teológiu neúspešného Krista.

Zakopaný život, prijatý v pokore a v láske, pretavený na službu bližným.

Veľkonočná radosť je len pre ľudí, ktorí sa dopracovali k názoru, že tento život so všetkým krásnym, čo ponúka, je príliš krátky a obmedzený. Kristus nám otvoril hranice života do nekonečna. Ponúka stále novú nádej.

Až sa unavíš všetkým, čo si a čo máš, dáva tí nové šťastie a radosť. Ľudia, čo žijú pre materiálne hodnoty, nemôžu prijať veľkonočné posolstvo.

Až sa budú písať dejiny tejto doby, nájdú sa desiatky ľudí opustených, urážaných, prenasledovaných. A náš postoj k nim. Ako je možné, že sme boli slepí a bezcitní k ich výzve, ako sme mohli nevidieť, že tento moloch na hlinených nohách je mŕtva modla. Aspoň my, ktorí sme povolani ako nositelia ducha, šíritelia svetla, strážcovia. Je hlboká noc a hustá tma a ja sa trápim, ako šíriť to jediné svetlo, ktoré prináša záchranu.

My musíme jednoznačne odvrhnúť materializmus ako jed pre príklad a svedectvo. V praxi to znamená odmietajú pohodlie, blahobyť, konzum, zhon, mať malé nároky, rozdávať, slúžiť, intenzívne študovať a pracovať, oslobodiť sa od balastu peňazí, vecí, darov, istôt, ktoré považujú za samozrejmé aj dobrí kresťania a opierajú sa o ne. Nemožno slúžiť dvom pánom.

Zvoliť si Boha, to znamená kráčať úzkou cestou, odmietajú lacnú milosť, ktorú mi poskytuje úrad

a plnenie si povinností. Žiť z viery a vo viere, aj keď všetko sa zdá byť stratené.

Koľkokrát v dejinách sme to dotiahli ľudsky rečeno „až na dno“. Keby Pán Boh nebol býval pri nás, nech vraví Izrael...

Všetky kompromisy nám priniesli iba hanbu.

Keď som bol mladý, provokovali ma otázky: Kde je tvoj Boh?

Ukáž mi svojho Boha, ja nič nevidím. Namáhal som sa, aby som im dal odpoveď. Bolo to také márne a bezvýsledné. Oni videli len hmotu, telo, veci. Tajomstvo leží až kdesi za tým.

Keď mi niekto predstavuje svoju matku alebo lásku a ja, keby som lásku popieral, tak je to len obyčajná žena.

Povedz kráľovi, aby ti ukázal svoje kráľovstvo, keď ty vidíš domy, polia a cesty.

Anton Srholec „Ako čerstvý chlieb“

Znášaj nedokonalosti iných ľudí

1. Čo človek sám u seba alebo u iných nemôže napraviť, má trpezlivo znášať, kým Boh nerozhodne inak.
2. Pomysli si, že je tak hádam lepšie pre vyskúšanie tvojej trpezlivosti, bez ktorej naše zásluhy nemajú veľkú cenu.
3. Pri takých prekážkach pros, aby ti Boh ráčil byť na pomoci, žeby si mohol všetko trpezlivo znášať.
4. Ak niekoho napomenieš raz, dva razy, a predsa neposlúchne, nehádaj sa s ním; ale odovzdaj ho celkom Bohu, nech sa deje jeho vôľa a nech je ctený vo všetkých svojich služobníkoch, lebo on ľahko môže zlé obrátiť na dobré.
5. Usiluj sa byť trpezlivý, ak ti prichodí znášať cudzie chyby a akékoľvek krehkosti; lebo i ty máš všeličo, čo zas prichodí znášať iným.
6. Ak nebudeš môcť seba urobiť takým, akým chceš byť, ako môže byť iný podľa tvojho želania?
7. Želáme si, aby iní boli dokonalí, a predsa nenaprávame vlastné nedostatky.
8. Chceme, aby iní boli prísne trestaní, ale my sa nechceme dať potrestať.
9. Nepáči sa nám, keď iní požívajú všelijaké výhody, a predsa nechceme, aby nám samým odopierali tie, čo si žiadame.
10. Chceme, aby sa iní presne pridržovali (rehoľných) pravidiel, a sami sa nechceme dať nimi obmedzovať.
11. A tak je zjavné, že málokedy meriame bližného tým istým meradlom ako seba.
12. Keby všetci ľudia boli dokonalí, čo by sme potom mali od iných trpieť pre Boha?
13. Ale Boh zariadil všetko tak, aby sme sa učili „Neste si vzájomne bremená“ (Gal 6,2), nikto si nedostačuje, nikto nie je dosť múdry, ale máme sa vospolok znášať, navzájom potešovať, rovnako si pomáhať, poučovať a napomínať sa.
14. V protivenstve sa najlepšie ukáže, kto nakoľko pokročil v čnosti.
15. Lebo takéto príležitosti nerobia človeka krehkým, ale ukážu len aký je.

Tomáš Hemerken Kempenský „O nasledovaní Krista“

JEŽIŠOVA TVÁR

Sicilsky mních Epifanius objavil v sebe Boží dar: vedel maľovať veľmi pekné ikony.

A tak sa rozhodol namaľovať ikonu, ktorá by mala byť jeho majstrovským dielom. Mala to byť Kristova tvár.

Ale kde nájsť vhodný model, ktorý by súčasne vyjadroval utrpenie i radosť, smrť i vzkriesenie, božskosť i ľudskosť?

Epifanius si nedoprial pokoj. Vydal sa na cesty. Pochodil Európou a skúmal každú tvár. Márne.

Vhodná tvár, ktorá by predstavoval Krista, nejestvovala.

Raz večer, keď zaspával, opakoval si slová žalmu: „Pane, ja hľadám tvoju tvár. Neodvracaj svoju tvár od mňa.“

Snívalo sa mu, že anjel ho niesol od človeka k človekovi a ukazoval mu črty, ktorými sa táto tvár podobala tvári Kristovej: radosť mladej nevesty, nevinnosť dieťaťa, sila roľníka, utrpenie chorého, strach odsúdenca, dobrota matky, zdesenie siroty, prísnosť sudcu, veselosť šaša, milosrdenstvo spovedníka, oviazaná tvár malomocného. Epifanius sa vrátil do svojho kláštora a dal sa do práce.

Do roka bol obraz Krista hotový. Epifanius ho ukázal opátovi a spolubratom. Všetkých ohromil a padli na kolena. Kristova tvár bola úžasná, vzrušujúca, vidiaca dovnútra a vyžarujúca.

Márne sa vyzvedali, kto poslúžil Epifanovi za model.

Nehľadajte Krista v tvári jediného človeka, ale hľadajte v každom človekovi zlomok Kristovej tváre.

Bruno Ferero „Niekedy stačí jeden slnečný deň“

Zviažte mu nohy a ruky a vyhodte ho von do tmy. Tam bude plač a škrípanie zubami. ¹⁴Lebo je veľa povolaných, ale málo vyvolených.

Ďalšie čítania: Iz 25,6-10; Ž 23; Flp 4,12-14.19-20

ČITANIE:

Ježišovi poslucháči sa ešte stále mohli cítiť ubití podobenstvom o zlých vinohradníkoch, no on pokračuje v tejto téme a rozpráva ďalšie podobenstvo, aby vysvetlil, aké je nebeské kráľovstvo.

Kráľ pripravuje svadobnú hostinu pre svojho syna. Pošle svojich sluhov, aby išli povedať pozvaným hosťom, že všetko je pripravené, no hostí to nezaujímalo. K urážke, ktorú už spôsobili, pridajú ešte aj tú, že zhanobia kráľových sluhov, a niektorých dokonca zabijú. Kráľ odpovedá podpálením ich mesta, čo je pravdepodobne narážka na zničenie Jeruzalema v roku 70. Kráľ potom nariadi sluhom, aby pozvali rovnako dobrých ako aj zlých, priamo z ulíc. Potom príde privítať hostí. Zistí, že jeden z nich nie je oblečený do svadobného rúcha, a vylúči ho z hostiny. Ježiš zakončí rozprávanie slovami: „Lebo je veľa povolaných, ale málo vyvolených“.

Ježiš nám nepodáva vysvetlenie podobenstva, no je jasné, že kráľom je Boh a Jeho synom je Ježiš. Židovskí vodcovia a ľud sú prví na zozname pozvaných hostí. Spôsob, akým pozvaní hostia zaobchádzajú s kráľovými sluhami, evokuje zaobchádzanie s Božími prorokmi a opakuje konanie vinohradníkov z predchádzajúceho podobenstva. Pozvanie sa potom rozšíri na všetkých. V Evanjeliách je veľa príkladov, kde sa tí, ktorých náboženský predstavitelia považujú za hriešnikov, stávajú nasledovníkmi Ježiša. Teraz sú pohania aj Židia rovnako pozvaní na svadbu.

Čo si máme myslieť o hosťovi, ktorí nemá na sebe svadobné oblečenie? Hoci pozvaní sú rovnako dobrí aj zlí, Boh od nás očakáva, že neostaneme takí, akí sme. V Božej prítomnosti môžeme byť len vtedy, ak sme si „obliekli“ jeho svätosť. Ak odmietneme Božie pozvanie, musíme očakávať Boží trest a vylúčenie z jeho prítomnosti. Pozvanie je tu. My všetci, ako Boží vyvolení, si voľme odpoveď, akú mu dáme.

MEDITÁCIA:

*Aká je vaša odpoveď na Ježišovo pozvanie? Ste ochotní prijať ho alebo ste príliš zaneprázdnení?

*Veľa ľudí v Ježišových časoch, vrátane tých, ktorí sa považovali za nábožných, boli v skutočnosti duchovne slepí a hluchí. Nevideli, že Boh koná v Ježišovi. Ako sa môžeme usilovať o duchovnú bdelosť?

*Čo je tým „svadobným rúchom“, ktoré od nás Ježiš očakáva?

*Prečo podľa vás Ježiš používa tento obraz svadobnej hostiny?

MODLITBA:

Ako základ vašej dnešnej modlitby použite Ž 23.

KONTEPLÁCIA:

Rozjímajte nad nádherným obrazom spásy, ktorý Izaiáš vykresľuje v 25,6-10.

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku

Lectio divina

Pozvanie na svadbu

Mt 22,1-14

¹Ježiš zase hovoril veľkňazom a starším ľudu v podobenstvách: ²Nebeské kráľovstvo sa podobá kráľovi, ktorý vystrojil svadbu svojmu synovi. ³Poslal sluhov, aby zavolali pozvaných na svadbu. Tí však nechceli prísť. ⁴Opäť poslal iných sluhov so slovami: Povedzte pozvaným: Hostinu som už prichystal, voly a kŕmny dobytok som pozabíjal a všetko je hotové. Podďte na svadbu! ⁵Pozvaní však na to nedbali a odišli, jeden na svoje pole, druhý za svojim obchodom. ⁶Ostatní pochytili jeho sluhov, zhanobili ich a zabili. ⁷Tu sa kráľ rozhneval, poslal svoje vojská, zničil vrahov a ich mesto vypálil. ⁸Potom povedal svojim sluhom: Svadba je pripravená, ale pozvaní jej neboli hodní. ⁹Chodte teda na rázcestia a koho nájdete, pozvite ho na svadbu. ¹⁰Sluhovia vyšli na cesty a zhromaždili všetkých, ktorých našli, zlých aj dobrých, a svadobná sieň sa naplnila hodovníkmi. ¹¹Keď kráľ vošiel pozrieť na hodovníkov, videl tam človeka, ktorý nebol oblečený do svadobného rúcha. ¹²Povedal mu: Priateľ môj, ako si sem vošiel, keď nemáš svadobné rúcho? On onemel. ¹³Vtedy kráľ povedal sluhom: